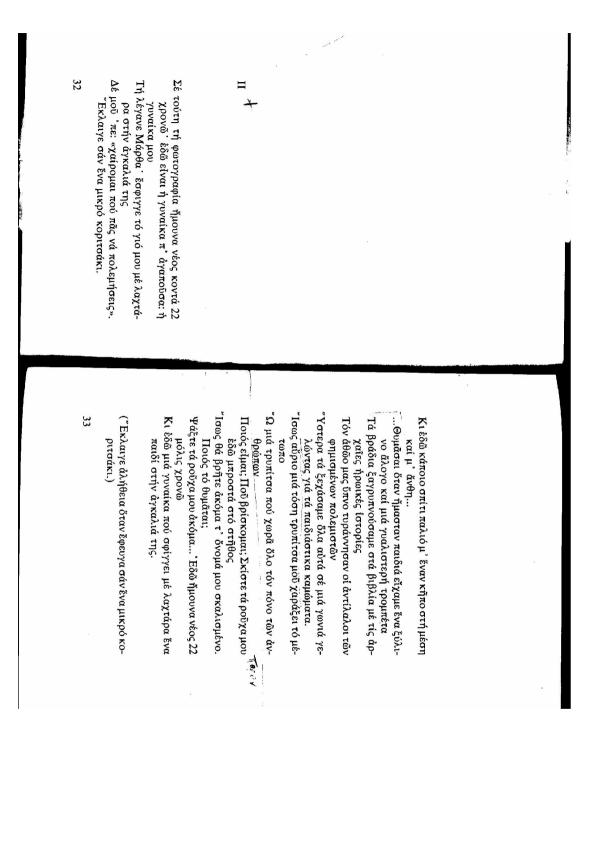
Generated by Foxit PDF Creator © Foxit Software http://www.foxitsoftware.com For evaluation only.

"Εζι hębec gyec λια hia

Μιά, τέσσερις, πενηνταδυό.

Η μιά πάνω άπ' τήν άλλη Σά χάντρες κατάμαυρες Έλλοιδιες Έλλοιδιες

εφτά μέρες

Ξημέρωσεν ό δείχτης πάλι Κυριακή.

XEIWUNVE 1945

ANA "Εξι μέρες ἀναμονή "Εξι μέρες σκέψη Γιά μιά μέρα. Μόνο γιά μιά μέρα Μόνο γιά μιάν ὥρα. Π(Ku Ξe 'Απόγευμα κι ήλιος. Σ ^{*} Ωρες Ταυτισμένες ″Ο Α Σ ταυτισμένες Χωρίς συνείδηση Προσπαθώντας μιά λάμψη Σέ φόντο σελίδων Μέ πένθιμο χρῶμα. ۳d Μιά μέρα ἀμφίβολης χαρᾶς ὅΙσως μόνο μιάν ὥρα Λίγες στιγμές. Τό βράδι ἀρχίζει πάλι ἡ ἀναμονή Πάλι μιάν ἑβδομάδα, τέσσερις, πενηνταδυό

		and and the second seco
	*	
ζυιαζ		ан Пикарания бырвана Zivera 1489, "Бигикала" Arrikau "Zivera 1489, "Бигикала" Arrikau "Zivece. 1480 - Бика Printed in Creece.
ETF'OTF 081 31 001 'CH	I	- λόηνα 163, άρ. έκ. 55.69.7412. ματά 1941-1971, Copyright Μανόλης Η Πλειάς 1975 μης την έλληνική Φυ. Πλειάς 1976 μης 2016.
איר איר הפראי אין צאא האבלטיאייניו בי פּקאנט דער באוג גירע באי אין גאייגע גער אין אייר אין אייר איין אייר אייר דער פאיינייניינייני ביא ערטענע ערטאיי גער קאיינטינייניין -	1	
Fise 459 Subury words Jonidy 1911		•
ιστο το τ	ł	
Τά Ποιήματα		
Μανόλη ἐΑναγνωστάκη	ţ	1701 рокаром 1901 - 1900 1900 - 1900 1900 - 1900 1901 - 2014 1901

	i
53	
WOW WAY I'V AT MAR ALASS	
Πιό καλά νά σταθοῦμε ἐδῶ, μά ὄχι πάλι πίσω.	
Τώρα πού φτάσαμεν έδῶ δέν πρέπει νά ζαναγυρί- σουμε.	
2, 2, 2, 2, 2, 2, 2, 2, 2, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0,	
"Οσο κι άν είν" μοιραΐο νά τίς ζήσει ή κι άν τίς ζεί	'
רסס גדמא גדאי, הטוטעדטאא דר גאדאי אי איי איי איי איי איי סס גדמא גלאסג גמאגנל דגעגיע מאגנל.	1
Γιατί κι ή ἴδια ή ζωή, Δημήτρη, είναι κι αὐτή δ-	
13/013/31 / 30	
Γιατί δλα, ξέρεις, πώς τελειώνουνε καί μόνο ένα	
ιαλ ζεκιλμοαμε	
Ας ζανασκεφτούμε τά ίδια πάλι πράγματα δπως δ-	
μίδη αίμα στην άρχη	
*Ας ξανατραγουδήσουμε πάλι έκεινο το τραγούδι	
Χρέος μας είναι πιά νά μή γυρίσουμε.	, ¹
oonte	
Κι όμως, Δημήτρη, ξανά πίσω δέν πρέπει νά γυρί-	
4	
TOPA 🕇	
4	
1	

13. 12. 43 +

Θυμᾶσαι πού σοῦ ἐλεγα: ὅταν σφυρίζουν τά πλοῖα μήν είσαι στό λιμάνι. Μά ή μέρα πού ξφευγε ήτανε δικιά μας καί δέ θά θέλαμε ποτέ νά τήν ἀφήσουμε

"Ενα μαντίλι πικρό θά χαιρετᾶ τήν ἀνία τοῦ γυρισμοῦ Κι ἕβρεχε άλήθεια πολύ κι ἤτανε ἕρημοι οἱ δρόnor Μέ μιά λεπτήν ἀκαθόριστη χινοπωριάτικη γεύση Κλεισμένα παράθυρα κι οί ἄνθρωποι τόσο λησμονημένοι

--Γιατί μᾶς ἄφησαν ὅλοι; Γιατί μᾶς ἄφησαν ὅλοι; Κι ξσφιγγα τά χέρια σου

Δέν είχε τίποτα τ' άλλόκοτο ή κραυγή μου.

...Θά φύγουμε κάποτε ἀθόρυβα καί θά πλανηθοῦ-

Μές στίς πολύβοες πολιτείες καί στίς ἕρημες θάλασσες

Είναι ή ἀγάπη πού γυρέψαμε καί μᾶς τήν ἀρνήθη-Μέ μιάν ἐπιθυμία φλογισμένη στά χείλια μας

Ξεχνούσες τά δάκρυα, τή χαρά καί τή μνήμη μας Χαιρετώντας λευκά πανιά π' άνεμίζονται.

Ισως δέ μένει τίποτ' άλλο παρά αὐτό νά θυμόμα**στε.** Μές στήν ψυχή μου σκιρτά τό έναγώνιο Γιατί, Ρουφῶ τόν ἀγέρα τῆς μοναξιᾶς καί τῆς ἐγκατάλειΧτυπῶ τούς τοίχους τῆς ὑγρῆς φυλακῆς μου καί δέν προσμένω ἀπάντηση

Κανείς δέ θ' ἀγγίξει τήν ἕκταση τῆς στοργῆς καί τῆς θλίψης μου.

4

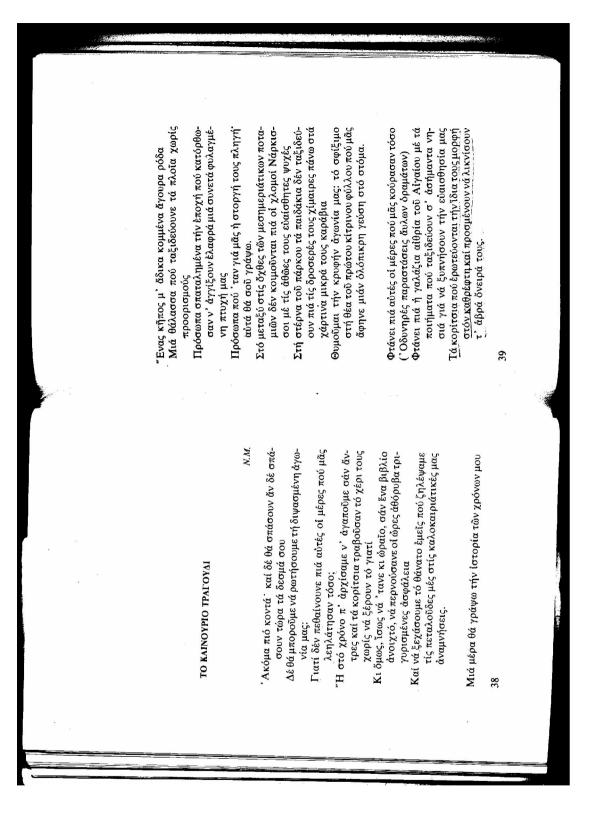
Μιά μακρινή φωνή γυρνᾶ στή μνήμη σου καί Κι ἐσύ περιμένεις ἕνα γράμμα πού δέν ἕρχεται σβήνει

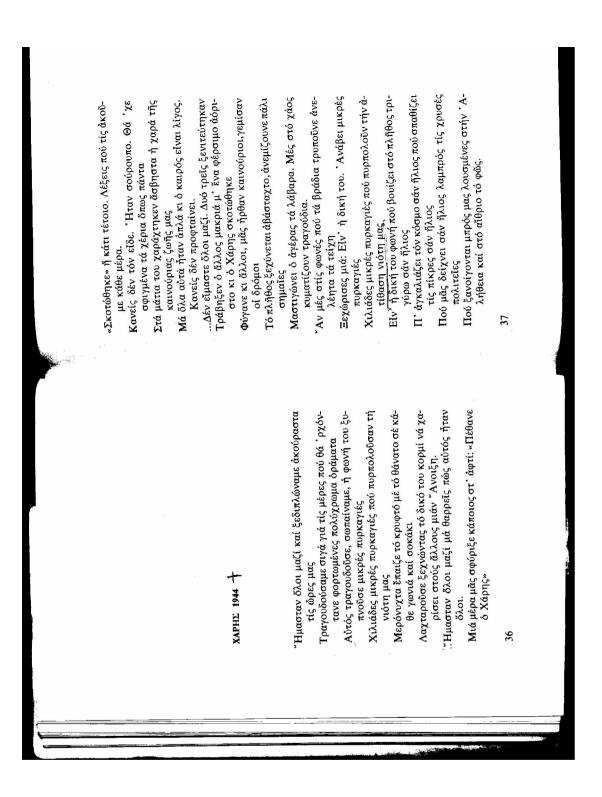
Κι ένας καθρέφτης μετρᾶ σκυθρωπός τή μορφή

Τή χαμένη μας άγνοια, τά χαμένα φτερά.

16

17

Απ' τήν 'Αθήνα θά πάω στό Μοντεβίδεο ἴσως καί στή Σαγκάη' είναι κάτι κι αὐτό δέ μπορεῖς νά τό ἀμφισβητήσεις. Καπνίσαμε—θυμίσου—ἀτέλειωτα τσιγάρα συζη-τώντας ἕνα βράδι Ξεχνῶ πάνω σέ τί—κι είναι κρίμα γιατί ήταν τόσο μά τόσο ἐνδιαφέρον.	Μιά μέρα, ἄς ήτανε, νά φύγω μακριά σου ἀλλά κι ἐκεῖ θά `ρθεις καί θά μέ ζητήσεις Δέ μπορεῖ, Θέ μου, νά φύγει κανείς ποτέ μοναχός του.	Τόν πρῶτο Μάρτη, στόν πόλεμο, γνώρισα ἕναν Έγγλέςο θερμαστή Πού μοῦ διηγήθηκεν όλόκληρη τήν ίστορία τοῦ Σάμ Ντέυλαν «Είναι άργά» μοῦ είπε κάποτε «θά ' πρεπε πιά νά πηγαίνουμε Μά δέν είναι ἀνάγκη ἐπιτέλους νά κλαϊτε τόσο πολύ γιά ἕναν ἄνθρωπο πού σκοτώθηκε. Πέθανε στήν ἀγκαλιά μου καί ψιθύριζε ἕνα γυναι- κείο ὄνομα Είναι πολύ γελοίο νά πεθαίνεις καί νά ψιθυρίζεις ἕνα γυναικείο ὄνομα» Τό μοῦτρο του ἄσπριζε παράξενα. "Υστερα δέν τόν ξαναείδα.
	OA 'POEI MIA MEPA 🗲	Θά 'ρθει μιά μέρα πού δέ θά 'χουμε πιά τί νά ποῦ- με Θά καθόμαστε ἀπέναντι και θά κοιταζόμαστε στά μάτια Ή σιωπή μου θά λέει: Πόσο είσαι ὅμορφη, μά δέ βρίσκω ἄλλο τρόπο νά σ' τό πῶ Θά ταξιδέψουμε κάπου, ἕτσι ἀπό ἀνία ῆ γιά νά ποῦμε πώς κι ἐμεῖς ταξιδέψαμε. Ο κόσμος ψάχνει σ' ὅλη του τή ζωή νά βρεῖ του- λάχιστο τόν ἕρωτα, μά δέ βρίσκει τίποτα. Σκέφτομαι συχνά πώς ή ζωή μας είναι τόσο μικρή πού δέν ἀξίζει κάν νά τήν ἀρχίσει κανείς.